

hvilken ærede Medlemmer sige, at den er for lille, og, naaget den ærede Minister vebbliver at erklære, at den er tilstrækkelig, synes man dog tilbøielig til at ville paatvinge ham en meget høiere Sum hertil, end han selv har forlangt. Dette Forhold, kan jeg ikke nægte, synes mig at indeholde noget meget Skævt og at opfordre Thinget til nærmere at overveie, om det, selv om man har den Opfattelse, at det, Ministeren har forlangt, maaskee er mindre tilstrækkeligt, dog skulde være nødvendigt at presse ind imod Ministerens Dnske og Forlangende en saadan høiere Betaling. Det maa dog kunne vides, at det ikke kan Andet end være Ministeren behageligt, at man vil lønne, enten det nu er de Menige eller Besalingsmændene i Hæren, saa godt som muligt; vi have altid fundet, at alle Ministre med Glæde tage imod og gjerne ville bestræbe sig for at skaffe deres Undergivne en høiere Løn. Naar vi altsaa see, at i et Tilfælde som dette Ministeren saa afgjort erklærer sig imod en Forhøielse, saa synes det mig, at det ligger ganske nær, at der maa være særegne Grunde og særegne Vansteligheeder for Ministeren, hvorfor han ikke kan gaae ind paa saadanne Forslag, og at det vil være meget urigtigt af Thinget at stemme derfor. Nu vil jeg tilstaae, at det heller ikke falder mig vanstelig at see, hvori Grunden kan ligge. Den ligger nemlig deri, at det er en Sag, som i og for sig indeholder en særdeles vanstelig Opgave, at afgjøre, hvad der er det Passende, hvad der er den nødvendige Betaling for at skaffe et tarveligt Ophold, det Nødvendige til Livets Ophold i den Tid, en Mand indkaldes til Hæren, og jeg behøver slet ikke at gaae videre end til de Forhandlinger, som have funden Sted idag, for at finde dette paa det Allertydeligste bekræftet; thi det har strax, da der blev Tale derom, viist sig, at Anstuelserne herom vare meget forskjellige. Nogle have meent, at man maatte have denne Sum, Andre en anden Sum, atter Andre en tredie Sum, og endelig have Andre, deriblandt ærede Medlemmer, som selv have været med og vide af Erfaring, hvad der hører til, sagt, at det Nuværende er tilstrækkeligt. Hvori ligger denne Meningsforskjel? Efter al Sandsynlighed, vil

jeg indtil Videre antage, kommer det an paa, hvilke Forbringere den Enkelte stiller, og Menneftets Forbringere i denne Henseende ere meget forskjellige. Det kan være fuldkommen bevertiget, naar ærede Medlemmer sige: Vi have kjendt Folk, som vi have den fuldeste Tillid til, og som have erklæret, at det var umuligt for dem at blive mætte, naar de ikke fik 28 p om Dagen, medens Andre have kunnet gjøre andre Erfaringer i denne Henseende; men de Herrer ville let see, at det slet ikke er det, der kan afgjøre Sagen, hvad man kan faae fuldkommen paalidelige Folk til at erklære. Hvad der afgjør Sagen, er, hvad der maa antages at være det Almindelige og det Gjennemsnitlige, for hvilket Beløb de fleste Mennesker ere istand til at skaffe sig det Nødtørftige. Derefter maa Lønningen bestemmes, men ikke efter Undtagelserne; den maa bestemmes efter hvad de Fleste, under de for dem givne Forhold, ville kunne komme igjennem med; men saa ville de Herrer see, at de Beregninger, der ere anstillede her i Salen, vise sig at være aldeles utilfredsstillende. Jeg maa derhos tillade mig at gjøre opmærksom paa, at det forekommer mig, at den Debat, som her har været ført, naar man nemlig vil gaae ud paa det, som Mindretallet gaaer ud paa, at skaffe enhver Mand, hvad der for ham er nødvendigt til at leve, leder til den Overbeviisning, at der ingen anden Veie er at gaae end den, den ærede Minister antydede, nemlig at give Soldaterne Naturalforpleining. Jeg kan godt tiltræde Formeningen om det Hensigtsmæssige i, at Ministeren tager denne Sag under Overveielse; men jeg vil gjøre opmærksom paa, at jeg troer, at det dog vil vise sig, at Mange, og maaskee de Fleste, ville foretrække den nuværende Lønningsmaade fremfor Naturalforpleining. Hvad der altsaa for Dieblirket synes mig at være det Kløgeste for Thinget at gjøre, er, ikke at vedtage noget af de Forslag, som her ere stillede om Forhøielse af Lønningen, men at vedtage Forslaget under Nr. 8. Dette Forslag har jeg ikke stemt for i Udvalget, og jeg skal erklære, hvorfor jeg ikke har gjort det. Det var, fordi det forekom mig mindre nødvendigt, naar den sidste Paragraph, som jeg har været med at foreslaae, blev vedtagen. Men jeg erkjender, at